

დღეღმას

№6 2000

ჟმაწვილი უნდა სწავლობდეს
საცნობლად თავისადარ:
ვინ არის, სიდამ მოსულა,
სად არის, წავა სადარ?

სულ ცოტაც და, XX საუკუნე კარს მიიხვეწავს. ჩვენი გულმოდგინეობა და დღევანდელი დღე განვილი ასწლეულის მოგონებებში ჩაიძირება.

სულ მალე ჩვენი ბოლოქარი საუკუნე ისტორიის კუთვნილებად იქცევა და შემდგომ თაობებს, მომავლიდან მოსულ გოგობიჭებს მატეანის ფურცლებიდან შეეხმანება.

მოდის ახალი საუკუნე, ახალი ათასწლეული!

XXI საუკუნე ახალი იმედებს, უდიდესი გარდატეხებს, არნახული სიმაღლეებისა და სიახლეების ეპოქა!

ამ დიდი გადასახედიდან განვილი გზის ავი და კარგი, ჩვენი ყოველი ნაბიჯი ამ გრძელ და მწვანედაცაა გზაზე, ალბათ, უფრო ნათლად გამოჩნდება და პიროვნულადც შეფასდება.

ახალი ათასწლეული ბევრ ფასეულობას უთოდ ახლებურად შეაფასებს ყველა სფეროში - კულტურული სფერო იქნება ეს, პოლიტიკური, ეკონომიკური თუ სოციალური. ალბათ ბევრი რამ შეიცვლება ჩვენს აზროვნებაში, ქცევაში, ადამიანის ურთიერთობაში ადამიანთან, საზოგადოებასთან, გარე სამყაროსთან.

ამ გზაგასაყარზე ჩვენი ერი, ჩვენი სამშობლო, ისევე, როგორც მთელი მსოფლიო, ურთულესი პრობლემებისა და არჩევანის წინაშე აღმოჩნდება. თუ გვსურს, დროის გამოცდა ღირსეულად ჩავაბაროთ, უნდა ვიზრუნოთ, რომ ჩვენი ცხოვრების წესი, საუკუნეთა სიღრმეებიდან მომდინარე ჩვენი ტრადიციები პროგრესის მოთხოვნებსა და ნოვაციებს სრულად და პარმონიულად შეესაბამებოდეს. სხვა ერებთან ერთად მხოლოდ ამ გზით შევძლებთ მსოფლიოს უკეთესი მომავლის, მისი ხვალისდელი დღის შენებაში მონაწილეობას.

არ შეიძლება მომავალი ჰქონდეს ერს, რომელიც საკუთარ წარსულს დაივიწყებს და დამარხავს!

მომავლის სამყაროში კულტურათა საყოველთაო, მსოფლიო ინტეგრაციაში ერის თვითმოყოფადობის შენარჩუნებისა და ღირსეული ადგილის დამკვიდრების გარანტი მისი წარსული და ისტორიაა. ასე რომ, გვახსოვდეს: ჩვენი წარსული არის *საქართველო* და ჩვენი მომავალი - *საქართველო!*

...დღეს არჩევანი ადარ გვაქვს - ახალი ეპოქა ძველი შეცდომების გამოვრებას არ გვაპატიებს.

ქალებმა - დედებმა და მუულებებმა, მოძღვრებმა თუ აღმზრდლებმა, დაუნდობელი ომი უნდა გამოუცხადოთ თანამდროვე ცივილიზაციის თანამდევ ყველა უარყოფით მოვლენას. უნდა ვიზრუნოთ, რომ ყველა კუთხიდან მოზღვავებული ინფორმაციის, ტექნი-

კის არნახული აყვავებისა და მძლავრობის ხანაში ბავშვის ფაქიზი სული არ გაუხვმდება. უნდა ვასწავლოთ ჩვენს ყმაწვილებს მჭიმარტივ კულტურის დაფასება და სიყვარული, ჩავუნერგოთ მოვალეობის, პასუხისმგებლობის გრძობა, მშვენიერების აღქმის უნარი, სრულყოფის დალოცვებილი წყურვილი, დავაყნით მოზარდები უფლის რწმენის გზაზე.

მთელი განვილი საუკუნის მანძილზე ამ დიდ მიზანს ერთგულად ემსახურებოდა საქმაწვილო ლიტერატურული ჟურნალი „დილა“, რომელმაც დაარსების დღიდან არა ერთი თოდა აღზარდა, სიკეთის რწმენა ჩაუნერგა, სული და ზნეობა გაუსტატკა, ჭეშმარიტ მამულიშვილებად ჩამოაყალიბა. ახლაც, ათასწლეულების გზაჯვარედინზე გვეწამს, „დილა“ ისე სჭირდება ქართველ მამაწვილს, როგორც ანგელოზის მფარველი თვალის ახალშობილ ჩვილს.

მაგარამ... დრომ ასე მოიტანა, დღევანდელი ჯიჯივებისა და უსახსრობის გამო ისეთი ვითარება შეიქმნა, რომ საუკუნე გამოვილი ჟურნალი ლამის ხელიდან გამოგვეცვალოს, თუ ასე გაგრძელდა, „დილა“ დაეკარგავთ, რაც აუნაზღაურებელი დანაკლისი იქნება ჩვენი პატარებისა და მათი აღმზრდლები-სათვის.

ჟურნალი „დილა“ მუდამ იყო და უნდა დარჩეს ჩვენი მომავალი თობების ერთგულ მეგობრად, ცხოვრების დიდ გზაზე მათი პირველი უსუსური ნაბიჯების შემწე და საყრდენად. ამისთვის ერთად უნდა ვიზრუნოთ ყველამ - მწერლებმა, ლიტერატორებმა, პედაგოგებმა, ინტელიგენციის სხვა წარმომადგენლებმა.

აქვე გვინდა ვთქვათ: რომ არა ის თითოთიროლა ქველქმედი, დღემდე მხარში რომ უდგას ჟურნალს და მორალურ და მატერიალურ დახმარებას უწევს, მხოლოდ და მხოლოდ ენთუზიაზმის იმედად დარჩენილი რედაქციის თანამშრომლები, ცხადია, კერაფერს გავაწყობდით. მაღლობს ვწირავთ ჩვენს კეთილ მეგობრებს ამ წრფელი თანადგომისთვის!

წარმატებებს და ულევ სისარულს ვუსურვებთ ყველას, ვინც ბედნიერი, ჯანსაღი მომავალი თოობის აღზრდაში თავის უანგარო წვლილს შეიტანს! გარწმუნებთ, ძვირფასო მეგობრებო, თქვენგან ვაწეული თუნდაც მცირეოდენი დახმარება, მომავალში ქვეყნის სასიკეთოდ ასმაგად ანახლავდება.

ჟურნალ „დილის“ ძვირფასო პატარა და დიდი მკითხველები! გილოცავთ კარს მომდგარ ახალ წელს, ახალ საუკუნეს, ახალ ათასწლეულს, ახალი ეპოქის დადგომას!

მაღალი დღერთი იყოს თქვენი და ჩვენი ჟურნალის შემწე!

დ. ს. ვსივანიძე

მზია ჩხატინი ზამთრის პირი

ნანა
 ჯანდუერი

ლია კობალაძე ცყვილს თუ არ მოიშლის

თემ რიცა იცრუა,
 მძაც დადუმადა ჯიუტად,
 ანა, რა ქნას, დედისკო
 ენას სომ არ მოუტანს?
 აღარ იცის, დუმილი
 კარგია თუ ცუდია,
 მოიხელთებს, მოუვლის
 იმ კუდრაჭა კუდანს,
 უურებს კარგად აუწყებს,
 თუ არ უთქვამს ბოდიში,
 და არც მძობას გაუწყებს
 ტყუილს თუ არ მოიშლის!..

მსემ მდელბები ვუღარ დაჩითა
 მწვანე მოლითა, ჭრელი ფარხითა,
 აცივდა, ჰობა დუტობანიდან
 სადღაც უაფრინდა ჩემი ნარჩიტა.
 აღარ მოდგება სარემელს კაკუნით,
 გაიღვიძეო, აღარ დამძახის...
 მხოლოდ მოშველი და ქარდაგურელი
 ტოტი აწვდება კარებს ცანცანით.
 ცაც აღარა ჩანს სახემცინარო,
 მსრებს არ უნათებს მუხას, უჯაითს...
 ხესთან რომ ნაღვლობს ავგ, ვინ არი?
 — ბაჯი-ბუჯია?
 — ბაჯი-ბუჯია!
 ნეტავ ცოცხალი მაინც თუ არი
 ჩემი ჭკვიტია... ჩემი ჭღურტულა...
 ვინ მეტყვის ასლა, წითლად მღუარო
 სადა ჰკიდია კენერის კუნწულა?
 ქარო, მონახე ჩემი ნარჩიტა!
 ხედავ, უმისოდ როგორ ვღონდები?
 ხანამ მზე მორთავს მინდვრებს ფარხითა,
 დავიძინებ და დავულოდები!

დალი მაზმიშვილი სიზმარში თუ ცხაღბი

თბილ ბუხართან ცოვო-ბიჭი
 როცა თელემდა, მაშინ
 თურწვერება ღებავ ზამთარს
 არ ეძინა ცაში.
 გადმოვდო ვადოსხურბი
 თოვლისთეობი ვუნდა
 და ხატ-ღადა ფანჯარის მინებს
 ეჩხვებს ანდრეკდა.

ვანო ჩხიკვაძე წვია

სხედან უურებსჩამოურლი,
 დამიღონდუნ, მოეწეინათ.
 არსად თოვლი აღარა ჩანს,
 დღეს წვიმა და დამეც წვიმა.
 — გავონილა? —
 უმეორთ ბიჭებს,
 — არ აწირებს თოვლი
 მოსვლას?
 ამ ახალ წელს თოვლის
 ნაცვლად
 წვიმის ზაზა მოვუვილაცავს?

ქეთინო

პატარა გოგონა გაკანკული იჯდა და მთელი არსებით სცენას შეჭყურებდა. იქ მშეთუნახავი კეთილი ფერია გარსშემოხვეულ გოგონებს ზიზილ-პიპილებით ასაჩუქრებდა.

იყო ჟრიაშული. დარბაზში ტაში ავუგუნდა. ქეთინომაც მიიტანა ხელისგულები ერთმანეთთან, მაგრამ „ვილაცაშ“ სცენაზე აიტაცა. უმაღლესი ფერია გადაკონცა, ქება-დიდება სხაპასხუთი მიაყარა, ფერიამაც თმაზე პეპელა დაასკუპა...

ნეტარებაში მყოფი ქეთინო ისე გამოჰყვა თანატოლებს დარბაზიდან და ისე გამოვიდა ქუჩაში, რომ ფიქრით ისევ ფერიასთან იყო. ვერ გრძობდა, როგორ ეფინებოდა თავსა და მხრებზე პირველი ფიფქები, როგორ უსისინებდა ყურებთან ცივი სიო.

საამო ჰანგზე თავდავიწყებით პროწილობდა ფერიასთან ერთად, კისკისებდა, იფრქვეოდა ბრჭყვიალა კორიანტელი...

- სად ხარ აქამდე, შენ გენაცვალე, - კარებში შეეგება შეფიქრიანებული დედა.

- უჰ, იცი, დედიკო, რა კეთილია, რა ლაა-მაა-ზიი-ა ფერია...

- უპალტოოდ რად მოხვედი? გაგხადეს? - აფორიაქდა დედა.

- უჰ, იმდენი ვიცეკვეთ ერთად... ტრა-ლა-ლა-ლა, ტრა-ლა-ლა-ლა... თითის წვერებზე შემორთი-აღდა და დედას ჩაეკრა.

- გოგო, არ გესმის, პალტო რა უყავი? დაკარგე? - წუხდა დედა, - ავად არ გამოხდე, მოდი, ცხელი ჩაი დალიე.

- პალტო? - ძლივს გამოერკვა ქეთინო ოცნებიდან და მხრები უმწეოდ აიჩქა.

კართან ზარი გაისმა.

- ქეთინო აქ ცხოვრობს? - იკითხა მოსულმა.

- დიახ, თქვენ ვინ ბრძანდებით? - შეკრთა მშობელი.

- მე თეატრში ვმუშაობ. ქეთინოს პალტო დარჩა. ცარიელ საკედებზე ეულად კონწიალობდა. კიდევ კარგი, ჯიბეში მოსწავლის მოწმობა ედო, თორემ...

ქეთინო უხერხულობისაგან წამოწითლდა, თავი ჩაღუნა.

- გმადლობთ, როგორ შეგაწუხეთ, - მოუბოდიშა ქეთინოს დედამ.

- შეგაწუხა კი არა, გავგახარა. ჩანს, მოეწონა წარმოდგენა. გვაქვს ხოლმე ასეთი შემთხვევები, მოგესხნებათ მოზარდი მაყურებლის ბუნება...

- ჩაიზე დაგვეწვიეთ.

სტუმარმა იჩქარა. ვიდრე დედა აცილებდა, ქეთინოს კიდევ ჩაებინა თავის საწოლზე მიწოლილს.

- ჩემი „აქტრისა“ გოგო, - მიუაღერსა დედამ. ფრთხილად, ძალიან ფრთხილად გახადა ფეხთ, კაბა და თბილი საბინი დაახურა.

ფიქრი არ არის, ქეთინო ავად არ გახდებოდა. იმ საღამოს მხოლოდ კეთილი ფიფქები ცვიოდა ციდან და სულაც არ ციოდა.

ანა გადელია

სიყვარული ჩემს საყვარელ "დილას"

ტყეში ვაკრებს ადიშა მსხვილი წარწერით — ანონსი: მუხნარში ამ თვის დასასრულს ფრთოსნების გუნდი ვამოდის სილისტი — ბუღბუღი უმცროსი (ასეთი ორად ორია), დამთავრებული პქონია ქაღის კონსერვატორია, მასწავლებლად მყილია ზუკარელი ენამზე თავის დროზე მღეროდა სახაფარდის სცენაზე ბარტოლაში შუენიშნაო ტებღვალბობის ეში, სტაჟირება ვაუვლია სათაფლის ტყეში, თაფლისღვრა აქვს ბუმბული, სწორი და თლილი-ნისკარტი...

ფრთოსანმა მუხისკივებმა შეარქვეს თქვის დისკანტი... მაშ, მოვკლით მუხიანში, დასაწყისი მოვარიანზე — მიიღება შეკვეთები კილექტიურ დასწრებაზე.

თეთრი პატი

მიოვანტალობს თეთრი პატი

გულებითელა შვიდი ჭუკით, ჩერდება და ჭუკებს უხმობს, სასუსნავი ნახა თუკი. — ფრთხილად, ფრთხილად, თეთრო ბატო, მოსახვეუმი მოჭრის

ავტო, საჭეს უხის ცელქი ვახო, ემანდ არსად დაგუჯახოს! ვაჯობრუბას ნუ ცვდები, მოაფარე ჭუკებს ფრთები!

მოკვაროთ საქართველოს

პატარებო, უური მივდეთ, ხანამ უცნოს მოივლიდეთ, ვურ მამული უნდა ნახოთ, მისი ტყე და მისი ახო, მისი მთა და ლილოჭრილო, შიყსე ცვარი მოციმციმე. ნაბიჯ-ნაბიჯ მოიხილოთ, კუთხე-კუნჯულ, ამერ-იმერ, გულის მარდვი მოუნახოთ დედა ენას, რიტმს და ჰანგებს, მერე კრძალვით მიეხლოთ სხვის მიწას და ფოლიანტებს. თუმც ერთია დედამიწა, ეველა თავის კუთხეს ჩემობს, ჩვენ ჩვენი გვაქვს საფიცარი, - მოუვართო საქართველოს!

საქართველო

61600 ბავარარაშვილი

ნაცურა

ორლობეში პატარა გოგონა მიდიოდა. აქეთ-იქით იფურებოდა, იქაურობას ათვალიერებდა, მოსწონდა, თვალი ზედ რჩებოდა ღობეზე გადმობრილ აყვავებულ ხეხილზე.

გოგონას სამყურა ბალახიც მოეწონა – ღობის გაყოლებით, მწვანეში, ყინჩად ისხდნენ ბუნჩულა ყვავილები, ზოგი თეთრი, ზოგი იასამნისფერი.

სამყურას ყვავილი გეცოდინება, ათასი წვნიკი კოკორი აქვს ერთმანეთზე მიხუტებული. ეს კოკრები რიგრიგობით იშლებიან, პაწაწინა ფიალებს ემსგავსებიან. ჰოდა, თუ რომელიმე „ფიალას“ – გამოადრობ და ბოლოდან გამოსწოწნი, მის სიტკბოს იგრძნობ. გოგონამ ერთი ყველაზე ლამაზი იასამნისფერი ყვავილი ფოთლებიანად მოწყვიტა, შინ წაიღო. ქილაში წყალი ჩაასხა, ყვავილი შიგ ჩადო და აივნის მოაჯირზე შექოლდა.

იღვა სამყურა მოწყენილი, დაღონებული, არ იცოდა, ვის გამოლაპარაკებოდა, აქ არც ბალახი იყო, არც პეპლები დაფრინავდნენ. ფუტკრები ხომ არ იყვნენ და არ იყვნენ.

საღამო ხანს გოგონამ წყალი გამოუცვალა ყვავილს, ზედაც დააწკაპუნა ცივცივი წვეთები. დილით სამყურას ფოთლები მწვანედ უხასხასებდნენ. სიტკბოც უკლებლივ ედგა „ფიალებში“, მაგრამ რა ვინდა, მაინც მოწყენილი იყო. იღვა ქილაში მარტოღმართო და ნატრობდა: – რა მოხდება, იმ ბზუილა ფუტკარს გავახსენდე. იქ უჩემოდ ვერ ძლებდა, ძალიან ვუყვარდი, გაფრინდებოდა, ისევ მოფრინდებოდა, თავს დამტრიალებდა, მიმევროდა, სხვა ორლობისა და მინდორის ამბებს მიყვებოდა, მე კი სიტკბოთი ვუძმასკინძმოდებოდი, ფიალებით ვთავაზობდი. რა იქნება ახლაც მოვიდეს! ადრე რასაც ინატრებდა სამყურა, ყველაფერი უსრულდებოდა. ინატრებდა – ნეტა წვიმა მოვიდეს და მოდიოდა. მაშინვე თუ არა, მეგრე შაინც მოდიოდა. ღრუბლიან ამინდში ინატრებდა – ნე-

ტავი მზე გამოვიდესო და გამოდიოდა. მძავე დღეს, თუ არა, მეორე ან მესამე დღეს გამოანათებდა და მთელი ორლობე გაჩანჩახდებოდა.

სამყურას არ სჯერა, რომ ეს ნატკრაც შეუსრულდება, მაგრამ მაინც ნატრობს: „რა იქნება, მოფრინდეს ფუტკარი, აქაც დაიზუზუნოს, იქ რომ იცოდა. თუმცა აბა, რას მოვა, ალბათ უკვე დაგავიწყდი, თანაც შორსა ვარ, ვერ მიპოვის“.

„ნუ გეშინია, მოვა, მოგაგნებს!“ – ეჩურჩულება ნიაკი. არა სჯერა მაინც სამყურას და ისევ დაღონებული დგას ქილაში.

დაუჯერებელი კი არაფერი იყო. ფიქრში ჩაფლულმა, ვერ გავიგნა, თორემ საიდანღაც მოდიოდა ნაცნობი ხმა და თანდათან უახლოვდებოდა სამყურას.

მხატვარი თამარ ქაღალაძე

გამოიწერეთ ჟურნალი დღეს

„ღილის“ გამოწერა შეგიძლიათ ჩვენს რედაქციაში და ნებისმიერ საფოსტო განყოფილებაში. ჩვენი ჟურნალი გამოიღის ორ თვეში ერთხელ. ფასი 2 ლარი, 6 თვეთ - 6 ლარი, 1 წლით - 12 ლარი.

ახალი წელი ტყეში

მეგობრული
საუბრობა

ანიკო
ენაგური

დღესე უკრავს კურდღელი,
 დღეს ახალი წელია,
 ვარს უვლიან ნაძვის ხეს
 დათუნა და ძელია.
 უღრან ტყეში ვამართეს,
 არნახული ნადიმი.
 ვუვლა ვამოლაღეს
 ნახალწლო სადილით.
 სულ მთლად გაჩანავეს
 ვაძლი, მსხალი, კაკალი.
 ვუფხუძა ცხვარი მიიბრუნა,
 მეკლმა - ღორის ბარკალი.
 ციუვი ხიდან დანცქროს,
 ძელა როგორ ბაზინაკებს,
 უკვირს, ვინ ამბარავებს,
 ტვის ბინადრ წარმაცებს?

წოთა ვაშაქიძე

ნაძვის ხსტავ

ო, რარიგად იმშვენებს
 თოვლს და ფერად წვიმას.
 შენს გულმკერდზე ათასი
 მუქ-ვარსკვლავი ბრწყინავს.
 სიუვარულით მიგიღებო,
 ვაჭებს წვიმი ფერთა.
 ვუვლამ უნდა ვიცეკოთ
 ახლა შენთან ერთად.
 შენი ძმუნავ რტაკების
 კვლავ მოგვესმის ფეთქვა.
 ვუვლამ უნდა ვიმღეროთ
 ახლა შენთან ერთად.
 სიუვარული წვიმობს,
 გული ხარობს, ღელავს
 ახალი წლის დილას
 მიგილოცავთ ვუვლას!

ნუნუ ქაშუკაშვილი

ზამთარი

შემოდგომა იზარება
 თვალებს მოტყუვად ნაბავს
 და...
 ტყემ წაიცვა ქეთათელა
 თოვლის თეთრი ღაბადა.
 ხაირმე და ხარწოვე
 რადგან თუთრად ვაბარდნა,
 შთაძი თოვლი მთხელაო,
 ბოძი მოდის აძადა.
 ციუკუხიას დაქარჯა
 ფიფქებისუან კადა
 ხიმწვანე და ფერთა ფრუნა
 შემოდგომას ხაბარდა.

დოდო ხანთაძე-იზუვილი

ჩემი ბებიია!

ოცი, ჩემი ბებიია,
 რატომ მიუვარს ძალიან?
 მასთან როცა მიუდივარ,
 რატომ მიძინარია?
 ბებოი სღაზარი იცის,
 ჩემთვის მუდამ სცალია,
 ბაღშიც ხშირად მაკითხავს,
 წვიმა თუ ქარია.
 წერა-კითხვას მასწავლის,
 ვხატავ, რაც მთავარია.
 მასთან ყოფნა უოველთვის,
 აძიტომ მისხარია.

კამოიწერეთ ჟურნალი დილა

მხატვარი ლუიზა ჭიკაძე

როი როჯერსი და ნაკვალავი კვანძი

დათო თორაძე

პატარა პიერო, დღე არ გავიდოდა, როი როჯერსის რანჩოში არ წასულიყო. იცა და შესტეოდა, როგორ წვრილიდნენ კოვბოები ცხენებს, რა მარჯვედ იქნევდნენ ლასოს, როგორ დაღავდნენ საქონელს გავარგარებული რკინით. ფიქრობდა, როისთან დავინწყებ მუშაობას და კარგი კოვბოი გახდებოდი.

რანჩოს რამდენიმე კილომეტრის სიგრძეზე ეკლიანი მავთულის ღობე ჰქონდა შემოვლებული. პიერო სმირად ახედრდებოდა თავის ნაბლა ცხენზე და როი როჯერსს ღობის დასათვალიერებლად მიჰყვებოდა.

ცხენები ჩორითით მიჰყავდათ ხოლმე. ამ დროს როი ინდიელებზე უამბობდა პიეროს, იმაზეზე, ოდესღაც რომ დაუხეტებოდნენ ამ თვალწინდელ ველებსა და მთებზე. მათ ცხოვრებას პიერო აღტაცებაში მოჰყავდა. ერთ დღეს, ღობეს რომ ათვალიერებდნენ, როი მოუყვა, როგორ უკავშირდებოდნენ ინდიელები ერთმანეთს.

— ვინ აღარ იცის, — დაიწყო როი როჯერსმა, — რომ ინდიელები ერთმანეთს კვამლის, დაფდაფებისა და ანთებული ჩირაღდნების საშუალებით გადასცემდნენ ცნობებს, მაგრამ საინტერესო ის არის, რომ საბამისოდ ისინი ქვებსაც კი იყენებდნენ.

— როგორ? — გაოცდა პიერო.
— როდესაც მტერს ფეხდაფეხ დაედევნებოდა, ინდიელი კვალს ტოვებდა თავისიანების გასაფრთხილებლად. ამ დროს იგი სამ დიდ ქვას დაანყობდა და პირს მარჯვნივ უზამდა, რითაც ამბობდა — აქეთ მივდივარ, მომყევითო! თუ დიდი, მოგრიო ქვას პატარა მრგვალ ქვაზე მიაყუდებდა, ამით ანიშნებდა, ჩქარა, მომეხმარეთო!

— რა ყოჩაღები ყოფილან ინდიელები, როი! — წამოიყვირა აღფრთოვანებულმა პიერომ.
— ქორისებური მზერა ჰქონდათ, — უთხრა როი

როჯერსმა, — არაფერი გამოუპარებოდათ. კოვბოიც ასეთი უნდა იყოს, გამჭრიახი თვალისა და მახვილი სმენისა. პიერომ და როიმ დამშრალი მდინარე გადაჭრეს, პატარა ბორცვს შემოუარეს და უცებ განყვეტილი მავთულხლართი შეამჩნიეს.

— მოხსვევით არ განყვებოდა, — მოიღრუბლა როი, — ვილაცას გვარიანად უშუშავია.

— როი, როი! — შეუყვირა პიერომ. — შეხედეთ!... ჩლიქების ნაკვალევი. საქონელი მოუპარავს ვილაცას.

— მახვილი თვალი გქონია, ჩემო პატარავ! — დაუმონმა როიმ.

იგი ცხენიდან ჩამოხტა და ნაკვალევი გულდასმით დაათვალიერა.

— სამნი ყოფილან, ცხენოსნები, ნაკვალევი ხევს მიჰყვება და ბორცვებისაკენ მიემართება.

როი ისევე მოახტა ცხენს და ლაგამი მოქაჩა. ცხენი ყალყზე შედგა.

— პიერო, ახლავე გაიქეცი რანჩოში და ხალხი შეკრიბე, — უბრძანა როიმ, — დიე ქურდებს დავედვენები, თქვენი კი დამეჩიეთ.

პიერომ ცხენი შემოაბრუნა, ფაფარში ჩააფრინდა და გააჭენა. ნუთიც არ დაუკარგავთ კოვბოებს, ცხენებს მოახტდნენ და პიეროს გაჰყვნენ. მალე მიალნდეს იმ ადგილს, საიდანაც საქონელი გავალაბთ ქურდებს.

— როიმ მითხრა, აიგზაკებმა პირუტყვი ხრამისაკენ გარევესო, — თქვა პიერომ.

კოვბოებმა ცხენებს დეზი ჰკრეს და ნაკვალევს მიჰყვნენ. მალე ხრამში ჩავიდნენ.

— ამ ქვევში რას გაარჩევ, — თქვა საგონებელში ჩავარდნილმა ერთმა კოვბოიმ. — მოდი და გაიგე, საით წავიდინე!

შენუხებული პიერო აქეთ-იქით იხედებოდა და კვალს ეძებდა. უცბად გზის პირას სწორ ხაზზე დანყობილი მარჯვნივ მიმართული სამი დიდი ქვა შეამჩნია.

— შეხედეთ! — აღტაცებით წამოიძახა პიერომ. —

მხატვარი ვანა ქვრიანი

ინდიელების ნიშანი! რომი ეს ქვები ჩვენთვის სა-
ნიშნებლად დატოვა.

ცოტა მოშორებები პიერომ პატარა ქვაზე მიყუდ-
ბული დიდი მოგრძო ქვა დაინახა და შეჰყვირა:

— როის უჭირს, ჩქარა, მომყვივით!

კოვბოებმა ცხენები ააჩქარეს და მალე შეამჩნიეს
როი როჯერსი, რომელიც უზარმაზარ ლოდზე განო-
ლილიყო და რაღაცას უთვალთვალებდა. მისი სამა-
ღვიდან რამდენიმე მეტრზე სამი ცხენოსანი მოჩანდა.
მხედრები მოპარულ საქონელს სდარაჯობდნენ. საქო-
ნელი იქვე, წყაროს პირას გამოლილიყო. პიერომ შეამ-
ჩინა, რომ სამივე ქურდს იარაღი ჰქონდა.

რახმმა ხოხით მიაღწია როი როჯერსამდე.

— ალბათ, პირუტყვის დასარწყულებლად შექერ-
დნენ, — ჩუმად თქვა როიმ.

— თვალ ადევნეთ და განიშნებთ, როდის დავეხსათ!
კოვბოები ფრთხილად მიცოცდნენ ლოდის კიდემ-
დე და სული განაბეს.

როიმ ინდიელი მეომარივით შეჰკვილა:

— იუჰიი...იიი!

და ისინი თავს დაეცნენ ქურდებს. გაცივებულ ავა-
ზაკებს ეგონათ, კოვბოები ციანდ ჩამოცვივდნენო. ნამ-
ში ისინი უკვე მიწაზე ყვარნენ. ცხენები მხოვინით დგე-
ბოდნენ ყალყზე. ირგვლივ ერთი ღრიანცელი იდგა. დამ-

ფრთხალმა ქურდებმა იარაღი დაყა-
რეს. პიერომ სწრაფად ავირდა თო-
ფები. ავაზაკები ხელიდან გასხლტო-
მას შეეცადნენ, მაგრამ სანადგუს ვერ
მიადნინეს. როი, პიერო და კოვბოები
დაბეჭევებულ ქურდებთან ერთად
დაბრუნდნენ რანჩოში.

— ასე უცებ როგორ მიმო-
ვეთ? — იკითხა როიმ.

— პიერო რომ არა, ჩვენ ვე-
რავერს გავგდებოდით. პიერომ შე-
ამჩნია ბილიკზე დატოვებული ნი-

შანი, — უბასუხა ერთ-ერთმა კოვბოიმ.

როიმ სიყვარულით გაუღიმა ბავშვს, მხარზე ხელი
დაადო და უთხრა:

— კარგი სამსახური გამინივ, კოვბოი! მალე, ალ-
ბათ, უფრო დიდ საქმეს მოგიჩენენ რანჩოში.

პიეროს სიხარულისაგან თვალები გაუბრწყინდა:

— მართლა, როი?

— რა თქმა უნდა, რაკი გპირდები... — უბასუხა

როი როჯერსმა. — ჩვენ კარგი კოვბოები გვჭირდება,
აი, ისეთები, შენ რომ ხარ!

თარგმან ზაბალ ბოტაშვილმა

თბილისის 63-ე ბაგა-ბაღი

ხუთი წლის ქეთი სივინავა, № 63-ე ბაგა-ბაღში დადის. ვერ წერა-კითხვა არ
იცის, მაგრამ ისე ძლიერ უნდოდა თავის ბაღზე სხვებისთვისაც ეამბნა, რომ ჩვენ
მოვეხიდა მისი შთაბეჭდილებების ჩაწერა.

„საბავშვო ბაღში ადრეც დავდიოდი, მაგრამ არ მომწონდა, სულ ვტიროდი. რაც
დღემ აქ მომიყვანა, თითონაც დაისვენა და მეც (სახლში ასე ამბობენ). ბაღში
იძენი გასართობია, ვიფიქრე სახლში რაღაზე წავიდე, აქ არა სჯობია ყოფნა-თქო.
ნახატები, პიანინო, თოჯინების თეატრი, თავისი მოლაპარაკე თოჯინებით. ახლა
ბაღეტის გაკვეთილებს არ იკითხავთ- თითის წვერებზე დავდგები და ვბრზიალებ
და ვბრზიალებ, არავინ მიშლის გაკვეთილებზე ხან ინგლისურად მელაპარაკებთან,
ხან რუსულად. გუშინ დღემ ერთი კარგი ამბავი მითხრა. ბაღის შენობაში
გახანგრძლივებული სკოლა „მერცხალი“ გახსნილა. პოდა, არსად არ მომიწევს
წასვლა, სკოლაშიც აქ ვივლი, გაძლიერებულად, ე.ი. სხვებზე მაგრად მასწავლიან
მათემატიკას და ინგლისურს. ისეთი ტელევიზორებიც ჰქონიათ, აი, კომპიუტერს

რომ ეახიან და ბავშვებს
ამეცადინებენ ხოლმე.
აქ სწავლას რა ავობებს?!

მურად ნიჰნიჰაძე

ერთ დროს ფეხბურთის მეფეც,
 მეტოქეს ოფლში წურავდი,
 მუსლიმთურული მებრძოლი,
 კაცი ვულადი, ჰურადი.

მღალღმა ღმერთმა დაგლოცოს
 და ვადღეგრძელოს, შურადი,
 ბაჰაუთა ნატურა და სურვილი
 რომ მიიტანე ვულადი.

„დიღას“ არ უნე კვლავ დიღა,
 ფურცლები აუმიზანე,
 ბაჰაუბთან ერთად სისარულს
 დიდებიც შეგვახიარე.

შემწედ, ქამავად დაჟღექ
 რედაქტორს — თქვენს კარვ დაიკოს,
 ეს ჩვენთვის ნიშნავს, თითქოსდა,
 მსე ღამით აღმოძნდარიყოს.

ახი კვლავცხლდა

ცირა გობაშვილი ნადირობა

— სხანდროდ წაველ მარტო,
 უღრან ტუეში დამიღამდა,
 დათუნას მუვფეთე,
 ფულუროდან თაფლს რომ ჭამდა.
 ამოვიღე მიხანში და
 სინნელები დაეჩუხე...
 შეხანსარდა დათე ხეხე,
 დამუარა ზანტა მუხე...
 — ბიჭო, ქამარსახულიანო,
 შვიე ხონს-ახაღუსით,
 არ ვიხდება ტრამბიხი და
 ფუჭი სიტუვის რასარუსი.
 რას ეწიოდი დათუნას?
 ნუგბარისთვის ვინ არ სცოდავს?
 შენი სულსწრაფობა თორემ
 თაფლსაც ვიმომებდა ცოტას!

მხატვარი ნანა სანაია

მეღა ბლიაძე

ანის გასატანი

კაკო კაკალს აკანტურებს,
 ბეკეო თავს აკანტურებს.
 კუხო კახას წინდებს კეხლავს,
 კახა კახოს ბატებს მწვემსხავს.
 კესარიე კვერებს აცსობს
 — ხედავთ? არუინ არ
 ზარმაცობს!

ანონსი

17 დეკემბერს ფილარმონიის დიდ დარბაზში გაეკატეჯება ათ "გვირილა"

ანსამბლი "გვირილა" კვლავ გვახარებს თავისი წარმატებებით. უკვე მერამდენე ფესტივალის და კონკურსის ლაურეატი ხდება, უკვე მერამდენე გრანდიოზულ კონცერტს მართავს ფილარმონიის დიდ საკონცერტო დარბაზში... პატარა მომღერლები პროფესიულ თვისებებს იძენენ. სწორედ ეს არის ანსამბლის ხელმძღვანელის, ქალბატონ ენა წიფურას მიზანი - ანსამბლში მისული ნიჭიერი ბავშვის კარგ ვოკალისტად ჩამოყალიბება. ახლახანს ქ-ნი ენა ღირსების ორდენით დააჯილდოვეს. "გვირილას" გამარჯვებები:

ნინო ჩხლაძე, ენა წიფურა, ნათია ასათიანი

თათია ბიძინაშვილი 1994 წ. თურქეთის ელჩმა საქართველოში დააჯილდოვა ვერცხლის თასით

1995 წ. ქ. ვლადიმირო პრიზი „Золотое кольцо“

1996 წ. ფესტივალი „ვარა 96“ ლაურეატის წოდება

1996 წ. ქ. ვილნუსი „საშობო ახალგაზრდული ფესტივალის“ დიპლომი

1997 წ. სკანდინავიის ქვეყნების მუსიკალური ფესტივალი, დანია, „ევროპა 97“-ის სერტიფიკატი

1997 წ. „მოსკოვის ნორჩი ტალანტები“ გამოსვლა კრემლში

1998 წ. „ალბენა 98“ ბულგარეთი ლაურეატის დიპლომი

1999 წ. ვენეცია, „იტალიური მაგიური სიმღერა“ ლაურეატის წოდება

2000 წ. - ეგოსის ზეგა დიდების ფესტივალი

მაკო ბაკრაძე

ვლენა იპოლიტი

ბაიზა სულაია

თეატონო ჯაბუაძე

ნატო ივანაშვილი

ლანა ცხადაძე

ნინიო მინაძე (პაპულა)

გეგეა მგულობელი

სალომე გამყრელიძე

ლამა გაბრიძე

ნინო ხაკალაძე (ბუჩიკო)

სალომე თოქუერია

თორნიკე ხაჭავაძე

ნინო ბაკრაძე

გიორგი პოლაშვილი

ზუკა სულხანიშვილი, თამუნა უკლება, თათია ბაკაშვილი, თათია ღინაძე, გიორგი ჩხლაძე, თამუნა ბეღინაშვილი, თიკო ჯაველი, მარი კინკველიძე

კ რ მ ს ვ ე ჯ დ ი

თიკო და ღობა
კორკელიები

რელიზიური მნიშვნელობა

მოდინს
სს

მტარობა
გარდასვლა
სწრაფად
სწრაფად

ვინ
გვირგვინს
ასე უწოდებენ?

სუნ

საბავშვო
ფურცელი

სახეობა

სას
სს
შეღობა

კ რ მ ს ვ ე ჯ დ ი

ა, ბ, გ, დ, ე, ვ, ზ, თ, ი, კ, ლ, მ, ნ, უ, ფ, ქ, ც, ძ, თ, ი, კ, ლ, მ, ნ, უ, ფ, ქ, ც, ძ

ქ ქეთიხის სპე სპეუარი
სოლის 1² კეისის მონსვიქ
ქმნა ჭანუკიძე

ნიკა კურბიშვილი

ზღაპარი უმადურ შვილებზე

(ნანძური ფოლკლორიდან)

იყო და არა იყო რა,
იყო ღარიბი ქვრივი.
ბედშივი, მუხთალ ბედისგან
მუდამ იავარქმნილი...

და ჰყავდა ოთხი ბიჭუნა
ცელქი, ცულლუტი, ცეტი.
შემბრალეული დედისა
ერთიც არ იყო, ერთიც!

სისხამ დილაზე დგებოდა
მათი საბრალო დედა
და შუაცეცხლზე ყოველთვის
თუნუქის ქვაბი ეღვა.

თევზის შეჭამანდს ხარშავდა
უხვად, გემრიელ უხას,
მადლობის ნაცვლად ისმენდა
შვილების ლანძღვას უხამსს.

სათევზაოდ რომ წაივდა
ერთ დღეს საბრალო ქალი,
თურმე უღმერთოდ დაქანცულს,
გულზე დაადგა ჭკვალი.
მოთქვამდა, ტკივილს ვინ ჩვიის,
გულს მეტად მიკლავს დარდი:
ხელოცარული ვბრუნდები,
შინ - ცარიელი ბადით.
კენესოდა დედა: „გიკვდებით,
ვინმემ მომხედეთ, შვილო!“
ერთმა თქვა, ფეხშეშველა ვარ,
ძირი მოუცვდა პიმებს*.
მეორემ - ქული არა მაქვს,
სხვა გააგზავნეთ ვინმე.
მესამემ - ნეტა სუფველამ
რა გამიჭირეთ საქმე?!
მეოთხემ - ღობე დაბალი
ნუვი გვონივართ აქ შე!

ანაზღად დედის მალიცა*
ფრთოსნის ბუმბულად იქცა,
ირმების ტყავის საფხევი
ფიცარი იქცა კულად.
ხოლო სათითო, ხელ-თითხე
დედას რომ ჰქონდა მუდამ,
უცებ ნისკარტად იქცა და...
დედამ გუგულად ქცეულმა
აინავარდა ცაში...

ამბობენ, ეს სასწაული
უცებ მომხდარა, წაშში!
რადგან შვილები მოექცნენ
ასე სასტიკად, უგზურად,
ამიტომ ბუდეც თავისი
მოლად შეიძულა გუგულმა.
ღვთიური გრძნობა

ღედური
ისე დაკარგა ანაზღად,
რომ ერთი ბარტყიც
თავისი
თავად არასდროს
გაზარდა!

* უხა - მოხარშული თევზის წვნიანი
* პიმები - ირმის ტყავის ჩექმები
* მალიცა - ირმის ტყავისგან შეკერილი სამოსი

მხატვარი ელზარდ აბოშვილი

ხალომე მარგიახი

ენით დაკოდილი

სულხან-სებე ორბელიანი

ერთი კაცი და ერთი დათვი დაძმობილდნენ.

აწვია კაცმან მან დათვი იგი,
ლხინი აჩვენა. დათვი დაეთხოვა, გამოესალმა.

მოვიდა დათვი და, რაც მათ ეფერებოდა, მგვარად იაღურსეს. მერ-ღე დათვმან დაუყინა:

- თავზე ერთი ცული დამკარ და დამკოდეო!
მან კაცმან უარი თქვა. დათვი არ მოეშვა.

მან კაცმან აკოცა და ცოლსაც აკოცინა დათვისათვის. მას დიაცსა რა დათვის სიმყრალე ეცა, განერწყვა და თქვა:
- პირმყრალს სტუმარს ვერ ვეწყობიო!
წავიდა დათვი. და მერმე ეს კაცი ეწვია და თან ცული წაიღო - მოის შემას დაგკოდ და წამოვიდებო!

დაჰკრა ცული და თავი გაუტვნა. დათვი ტყეში წავიდა და კაცი შინ წამოვიდა.

მეორეს თვეს შეიყარნენ. დათვს თავი გამოეღებოდა. დათვმან უთხრა: - ძმარ, შენის ცულით დაკოდილი თავი გამიმთელდა და შენის ცოლის ენით დაკოდილი გული - არაო.

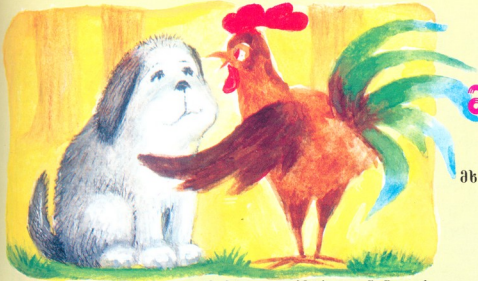
სოფლის აგაშენებელი

ბავშვის
საქონელი

ლიკა
მხატრიშვილი

მხატვარი ნანა სანაია

ერთი ძაღლი და ერთი მამალი დამძობილდნენ - სოფელი აგაშენოთ! ძაღლმან უთხრა: - როგორ აგაშენოთ? მამალმან უთხრა: - შენ იყეფე, მე ვიყვილებ და აშენდებო.

წავიდნენ ტყეში. ძაღლმან ყეფა დაიწყო და დაეძინა. მამალი ხეზე შეჯდა, ყვილი დაიწყო.

მელას ხმა ესმა, მოვიდა, მამალს ჰკითხა: - მანდ რას იქმნ? მამალმან უთხრა: - სოფელს ვაგაშენებთო. მელმან უთხრა: - ჩამოდი, სახლის ალაგი მომიზომეო! მამალმან უთხრა: - მამასახლისი მანდა წევს, გააღვიძე, ეგ მოვიზომსო!

მელი მამლის წლიძითა სცდა და ველარა გაიგო რა. ძაღლმან მივიდა, მამასახლისობით უხმო: - ადე, სახლის ალაგი მინდაო! წამოდეგა ძაღლი, მელს გამოუდგა, დაჩენქვა და კული მოსწვევტა. დაკოდილი წავიდა. გაგ-

ლეჯილი, ნათრევი გორაზე წამოდეგა და დაუძახა: - მე ხომ ჭკუისა დამემართო და თუ თქვენც მაგ საქმით სოფელი ააშენოთ, თქვენც შეიტყობთო!

ნარბიზა მგვალაძე

ბელურების სასადილო

რა ხანია თოვლს ველოდით. იგი კი არა და არ მოდიოდა. ნაშუადღევს ღრუბელი ტყვიასავით დაძმობდა, ჩაშავდა... გარშემო რაღაც სხვაანირმა სიჩუმემ დაისადგურა. ბელურებმაც კი ჟიჟივი შეწყვიტეს. საგონზინაფე კაკლის შემოსატანად აი-

დასამბაძაში იქაურობა ჩიტებით აივსება. არის ერთი თოვლიანი და გაწვევა გამოწვევა. ყველა ცდილობს მოზრდილ ნამცეცეს დაჰკრას ნისკარტი.

ამ დილით კი ფიცარზე ფაფუკი თოვლი იდო და პურის ნამცეცები არ ეყარა. ბელურები მაინც მოფრინავდნენ, ფანჯარას ეხლებოდნენ და შუშაზე პაწაწინა ნისკარტებით აკაკუნებდნენ, თითქოს ამბობდნენ:

- რაღას ელოდებით, ამდენი ძილი სად გავიწილა? დავეყარეთ პურის ნამცეცები! ჩქარა, ჩქარა, დავიხილოთ შიმშილით!

ჩემი ძმა სამზარეულოში გავიდა და რუნი პურის მოზრდილი ნაჭერი გამოიტანა: თოვლზე უკეთ გამოჩნდებოდა. დაფშვდა და ფიცარზე დაყარა.

აი, აქ ატყვდა, თუ ატყვდა!

ბელურები ნამცეცებს მიეხივნენ, ჟიჟივით კენკავდნენ, ერთმანეთს ეცილებოდნენ. უფრო ყოჩაღები სხვებს ნისკარტიდანაც ართმევდნენ უკვე მოპოვებულ ლუკმას.

აქაც მძლავრები ბატონობდნენ.

ერთი ჩია ბელურა ბევრს ეცადა, მაგრამ ნამცეცი ვერა და ვერ ირგუნა. ფიცრის კიდისკენ გაიწია. კიდევ და კიდევ შეეცადა, ერთი ნამცეცი მაინც ჩაეგლო ხელში, მაგრამ არაფერი გამოუვიდა. გამწარებული ბელურა იქაურობას მოსცილდა. თვალი გაავაყოფო.

რამდენიმე მეტრის იქით ნაძვის დათოვლილ ტოტზე მასზე უფრო პატარა და უმწილო ბარტყი ჩამოშვდარიყო. საცოდავად აბუზულმა იმედით შეხვდა დედას, მაგრამ მან თვალი აარიდა პატარას, მერე ნისკარტი ნისკარტზე გაუსვა, თითქოს რაღაც უთხროდა და ორივემ ჩვეჩვენ გამოიხედა.

ჩემმა ძმამ ფანჯარა გააღო, ჩიტებს აუქშია და ნამცეცები თოვლიანად ხელისგულთი ძირს გადახვეჭა, - სირცხვილი თქვენი, სუსტს ჩაგრავთო! - გაუბრაზდა ბელურებს.

ბელურები გადაყრილი ნამცეცების

ვანზე გასულმა ბებომ ცას ახედა, ჰაერი ღრმად შეისუნთქა და თქვა:

- ამაღამ თოვლი მოვა.
- შენ რა იცი, ბებო? - ჩავეკითხეთ იმედით და ჩვენც ცას ავხედეთ. მაგრამ რუხი ღრუბლების მეტი ვერაფერი შევაძმინეთ.
- თოვლის სუნი მცემს, - ისევ შეისუნთქა ბებომ ჰაერი და ცხვირზე სათვალე შეათამაშა. - თანაც ახალი წელი უთოვლოდ რა ახალი წელი იქნება?

დილით ფანჯრიდან შემოსულმა უჩვეულო მტრედისფერმა სინათლემ გამაღვიძა. ფანჯარასთან ახლოს მოქანავე დათოვლილ ნაძვის ტოტს შევხედე და შევეყვარე:

- თოვლი, თოვლი მოსულა!

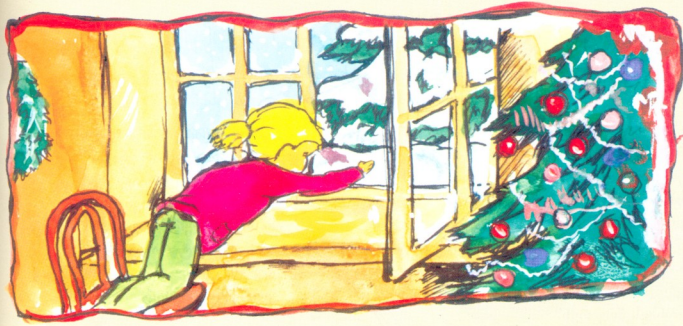
ჩემი ძმები კისრისტეხით წამოვივიდნენ ლოვიანებიდან და ასკინკილა შემოუარეს თიხას. მერე ფანჯარასთან მივეცივდით და სარკმელი გამოვადეთ.

ფანჯრის რაფის გასწვრივ მიჭვიდილ ფიცარზე ჩიტუნებისთვის პატარა სასადილო გვაქვს მოწყობილი. მორჩენილ პურს წვრილად ვფშვნით და ფიცარზე ვყრით. ჯერ ერთი გაბედული ბელურა დაეშვება ფიცარზე შურდულივით, მერე - მეორე და თვალის

ს ა მ ც ე რ ა

შოთიკო და
ჯიპიკო
შოქიბიბიბი

მხატვარი
კობა აბულაძე

გიორგი
ტომარაძე

მხატვარი
კობა აბულაძე

საბუნებლად ქვემოთ დაეშვნენ.
სამზარეულოში შევევარდი, საჩქაროდ გამოვიტანე პურის მეორე ნაჭერი და ფიცარზე დაფუჭევი. თან ორ უმწეო ფრინველს თვალს არ ვამორებდი.
- მოდი, მოდი, ნუ გეშინიათ, - დავუქნიე ხელი და ფანჯარა მივხურე. დედა-ბებულა თვალის დახამხამებაში ფიცარზე გაჩნდა, ყველაზე დიდ ნამცეცს ნისკარტი დააულო და ბარტყთან მიფრინდა.

დაელოდა, სანამ პატარა ნამცეცს შეჭამდა და ისევ მოფრინდა.
თავად მხოლოდ ახლავდა ივემა პურის ნამცეცი და პატარა პრილა თვალები ნეტარებით მოხუჭა. ქვემოთ მძლავრები ნადიმობდნენ.
...ახალი წელი მოდიოდა და გვიხაროდა, რომ ის ორი პაწია არსება დღესასწაულს მშვიდი არ შეხვდებოდა.

გამოიწერეთ ჟურნალი დილა

ცირა ჭიჭიაშვილი

ნრუნუნა

აი, ჩემი	რას ვუძაგებ
სორო	ამ კატუნებს,
ხვრელი,	ჩემთვის
შევეძრები და	კაკალს
თავს ვუძაგელი,	ვაკანტუნებ.

F8019

კობა ვირი

მოყოფიყინებს კონტა ვირი,
არ მინდაო უხუვირი,
ეჭვი, ჩემო პატრონო,
გადმოაღვი ფუხიო,
შემოდგომა დამდგარა
გამიმართე კუხიო,
გადამკვიდე ვოდრები,
რთუვლში გამიძეხიო.

მხატვარი
ლუიზა ჭიჭიაძე

აღდე

ლეხი ეძღვნება ბავშვების საგვარული ჰოეტის მეფეადა მრეწველიშვილის
შეილისშვილის შეილს ჰატარა **აღდე იაშვილს**

ჯერ თთხი წღისაც არ არის
ჩვენი ჰატარა აღდე,
მეგრამ არავის მინახავს,
კითხვებს მაცირდეს ამდენს:
— წეცხა სულ რატომ
სეველდება?
სახლი სადა აქეთ ქარებს?
ღამით ხომ ყველა იძინებს,
რატომ არ სძინავს მოვარეს?

რად იმალება ღრუბლებში
ელვა, როდესაც ელაგს?
ანდა შუე რატომ ანათებს —
ღღისით ხომ არა მნელა?
აღდე ჰატარა ვოგოთა,
მაშაა დიდზე დიდი,
ხელზე აღდესაც სუთი აქეს,
მაშასაც სუთი თთი?

ფისუნა რატომ არა ყვეს,
ყურშა რატომ არ ენავის?
აღდესაც ერთი თავი აქეს, —
ბებოსაც ერთი თავი?..
ო, თქვენ ჯერ კარგად არ იცნობთ
ამ ჩვეს ჰატარა აღდეს,
თუ ესტუმრებით, თვით იწვევით,
კითხვებს დაგვართი რამდენს...

მხატვარი მალხაზ ქახაშვილი

მარია

ნიკლაური-ძიძიზური

ლიც - წეალი (სგანურღ)

უკიოიუნა რიიკი

— ღელის გოგო ღიციმ, ღიოხიტების მწეეხმსა,
მესზე უეეთ იცის სევის წინღის გეშსე.
— კიდევ? — მღერის ტბილად უგავილების ნანსა,
ძიღისე უდებს სისხამ დიღის ცვართი ნამუს.
— ღელის გოგო ღიციმ, ნეტავ, ის თუ იცის,
ვის სღარაჯობს ფისღად მის კამკამა ღიციღის?
— ტეო, — ვეტევის წამსვე ღელის გოგო ღიციმ.

თუმე ჰატარა განღავთ, მინსე არ ქამს სირცხვიღს.
ღიციმ ქეეხზე ღხტის და არ უეეარს ძიღი,
ღიოეები აქეს მწეეღი სულ-სეველი და გრიღი.
გრძელ ნაწნაეებს უწის თმაე აწეეიღ ტირიოეს,
განა უეეღაეურზე წეწუნებს და ტირის?!
ესღამეა თბიღად თმაქღღარა ვერსეებს
და მესნავით ღიციღ ერთ ადგიღზე ვერ ძღებს:

ანა ფერაძე

ხან ტლანოს კვერს აცხოვბ, ხან კენჭის ხირს ახმობს,
 თავკომბალებს უმარჯებს ვითომ ზამთრის სარნოს.
 თურმე ბსიკს და კელებს ჰბანს მთონუხილ სელებს;
 ჰოდა, ამიტომაც არ შებენს ბსიკი დეფუს.
 უგვარს, როცა მოდის სათამამოდ კვიცი,
 როცა სველი ლეკვი უწეებს გუდის ქიცინს.
 ნემსიულაბიები უგუებიან ჭორებს:
 როგორ უგუვართ თურმე ერთმანეთი წნორებს.
 მაკულის ბუჩქზე თუკი გაუწყვა კანა,
 დაუკემსავს უძალ ბობორიკა სანა.
 ხან უგორებს გოჭებს ღიცი კენჭის კოჭებს,
 ხანაც უღამაზებს ჰირს და ჯაჯრის ქონრებს.
 ძმა გოჭებს კი ჰრანჭვას ურჩეწინათ ტლანო
 კათსა ლაფში ცვლიან ჰაბის ნაქონ სანონს.
 როცა ჭინკა დამით შუეშიანებს ნაზირს
 წულის ჭრიტინა შიშზე შუეფლოცავს ცხრანირს:
 „ღიცი მოხტის კამკამო,
 ჭინკა-ჭუნკა გაშქრალაო,
 ჭრი-ჭრი შენ და
 ჭრი-ჭრი მეო
 დამეს გვირსეწინა დღეო“.

— ვინ უგუება სოღმე ზღანრებს, ნეტა, ღიცის?
 — ამ ვინ უგლის, როცა ითავგება სიცხით?
 — ვინ და დედა მიწა, რადან აღარ ცდილობს,
 ჩაუღანაზებს ნაქურს, აფენს ღრუბლის ტილოს.
 და რომ უგუველად ფეხზე დადგეს ღიცი,
 დიდი კოუზით ასმეფს წვიმის ძლიერ მიცინს.
 — ღიცი ტირის? — არა, უსიტყვოდ სუამს წამადს,
 რომ ძალიან მალე დაუბრუნდეს ძალა.
 როცა კარგად ხდება, ესაღმება ანწლებს,
 ბაუაუნებს უგლის, ხავსის წინდებს აცმეფს.
 ვარდაკაჭკაჭს ლურჯად უგვირისტებს ჰერანჯს,
 მერე სამქურების ფერად ბურთებს ბერავს.
 აქეთ კნაჯე ბაღანს ჰბანს განხინკულ თითებს,
 იქით კოკებს უგსებს მერცხლებსა და გვირტებს.
 არავისთან განლაფთ ჩეწი ღიცი უბრად,
 ევვლას სწუალობს მისი ჯადოსნური სუფრა.
 ასე თამაშ-თამაშ გაიხრდება ღიცი,
 ჩქერი ჩქერს და წელი წელს ემარტება, ვიცით.
 ჰოდა, ღიცი განდება ჯერ — მდინარე-ღელა,
 მერე კიდევ — ზღვა-მუბო... რატომ აჩქარობთ, ნეტა?
 დაცადეთ ჯერ ციცქნა დეღის გოგო ღიცის,
 ბატის ჭკუი უდიტინებს, ვერ იკაუბებს სიცლიბს.

გარდაბნის რაიონის სოფელ წინუბნის საშუალო სკოლა

დირექტორი ნანა ქაცანაშვილი

ეს სკოლა არსებობს ორმოც წელს ითვლის. რამდენიმე თაობის აღზრდელს, კარგი დღეებიც ახსოვს და ცუდიც. ძნელდობის წლებში ბევრი გაჭირვება იწყებოდა, ვერც დარბევას და გამარჯვებას გადაურჩა. მასწავლებლებსა და მათს აღსაზრდელებს დღესაც ახსოვთ მინებამსხვერუელ

ფანჯრებში მოსისინე ქარის სიმწარე, მაგრამ აქაურობას დღეს იმ გაჭირვების კვალიც არ ეტყობა: ამწვანებული ეზო, კრიალა საკლასო ოთახები, ნახატებით დამშვენებული კედლები...

დირექტორი ქალბატონი ნანა ქაცანაშვილი და მთელი პედაგოგიური კოლექტივი ცდილობს რაც შეიძლება საინტერესო გახადოს სასწავლო პროცესი, ლამაზ და საინტერესო ღონისძიებებს. წინუბნის საშუალო სკოლა გარდაბნის რაიონში საუკეთესოდ ითვლება. დედაქალაქის ბევრ სკოლას შემურდება ის ორგანიზებულობა და ჯანსაღი ატმოსფერო, რომელიც ამ პატარა, სათუთად მოვლილ სასწავლებელშია გაშფოთებული.

ხშირად ატარებენ საუკეთესოდ ჯანსაღი ატმოსფერო,

ანი ფურცელაძე

თავთავები მღერიან

აიწუვიტა ნიაჟმა,
ღურთა ღელღიანს,
სოფლის ბოლოს ენაში
თავთავები მღერიან.
- გენაცვალე, ცის ნაშთ,
შხეთ, სხივთა მკუეხლო,
მიწაჲ, დიდო აკუნთ,
გღესო, სორბლის მთესველო!

თამარ მხარბრძაძე ფაქიზო

თუმცა ჰქვია ფაქიზო,
სულ არ არის ფაქიზი,
ბაღში მითელ-მითელა
ხამბანი და ხარგოზი.
ბოსტანშიაც მოცვლა
კომბოსტო და მწვანელი,
ტასო ბუბოს ჩაიმი
ჩაუყარა მარილი.
საქათმეშიც მჭვრდა,
დაფეთა ქათმები
მერე ღაფში ჩაყარა
კომში და ატმები.
კობტა, ახალ-ახლები
აძისვარა ხანდლები,
რად მინდოა ჭამის დროს
კოვსები და ჩანგლები.

მხატვარი ნინო ჩაჰვაჭაძე

კომში ჩაყო თითები და გათხუნა კაბები,
მაჯინაზე დაღვარა წყნიანი თუ ფაფები,
და ეოვედღე გაისმის: - მუხუთ, ეს რა უქნი!
იუჯ მართლა ფაქიზი, სუ იქნები თხუნნი!

თამარ ფხაკაძე

ბანომ, ბანომ, ბანუკამ
სათამაშო მახუქა,
ჟირაფია ვუითელი,
ხალები აქვს წითელი,
გასაღებთ დაქოქავ,
ვერ გაასწრებს მარტორქა,
ვერ გაასწრებს ტურა
და ვერც დათვი მურა.
უფრო მეტსაც ვატყუო:
ვერ გაასწრებს ვუფხვი.
ერთი რამე მაღარდებს:
გრძელ ვისერს რომ ატარებს.
წინ თუ მუხვაც გვირბამი,
რადს იხამს ჟირაფი?

ზაზა ძინძაძე

ფუტკრის ნაკბანი

გუმბან, სკასთან მფრინავ
ფუტკარს,
აუქშია ნინელიძი,
ვაპოყნითო საში მწერი,
საში ციცქნა ფრინველი, -
ჰოდა, ახლა ცალი თვალით
ნინელია ჩინელი.
ცალი ეური სპილოს უჯავს,
ხოლო ცხვრი - ბადრიჯანს,
ზის და ნანობს, რა მრჯიდაო,
წუწუნებს და დარდი ჭამს.

მედიკალიზაცია

მერინაეი ხალიჩის კალედოსკოპი

ჩემი პატარა! ცნობილმა ფრანგმა მწერალმა ჟულ ვერნმა შესანიშნავი წიგნი დაგვიტოვა – „5 კვირა საჰაერო ბურთზე“. ამ წიგნის მკითხველს საინტერესო მოგზაურობა ელის სხვადასხვა ქვეყანაში. უურნალოა „დიდამ“ თქვენთვის დიდიკაბლის ნაცულად ჯადოსნური ხალიჩა შეარჩია. მერინაეი ხალიჩის უპირატესობა ისაა, რომ იგი შეუზღუდავად დროსა და

სივრცეში. ასე რომ ბუნებრივად ნებისმიერ ქვეყანაში და ნებისმიერ დროს ამოჰყავთ თავი და გაივით მსოფლიოში ყველაზე უცნაური და საიდუმლო ამბები. აბა, კეთილი გზა და ზურგის ქარი ამ საინტერესო მოგზაურობაში!

უდიდესი კატასტროფა

დედამიწაზე მომხდარ კატასტროფათგან ყველაზე დიდი წარღვნაა. ამ უბედურებამ თითქმის მთელი პლანეტა მოიცვა. დღემდე ცნობილი 100-მდე ლეგენდა ერთნაირად აღწერს წარღვნის სურათებს.

ყველა ლეგენდის ძირითადი შინაარსის მიხედვით, აღამიანებზე გამწვრალმა ღმერთმა გადაწყვიტა მოესპო ყოველგვარი სიცოცხლე დედამიწაზე. უკანასკნელ წუთს განაჩენი შეარბილა. ერთ ღვთისმოსავ კაცს, ნოეს, უბრძანა უზარმაზარი კილობნის აგება და თავის ოჯახთან ერთად, შიგ ყოველი სახის ცხოველის, ფრინველისა და ქვეწარმავლის თითო წყვილის შეყვანა. ყოველივე ამის შემდეგ დიწყო წარღვნა. წყალმა დაფარა თითქმის მთელი დედამიწა. მოისპო ყოველგვარი სიცოცხლე ყველა და ყველაფერი, რაც კი კილობანს გარეთ დარჩა. ეს უბედურება იმდენად საზარელი სანახაეი იყო, თვით ღმერთიც კი ატირდა საცოდაობით. გადარჩენილებს ღმერთმა შერიგებისა და მშვიდობის სიმბოლოდ, ცისარტყელა მოუვლინა. პირობაც დადო, რომ ასე მკაცრად აღარასოდეს დასჯიდა კაცობრიობას.

უდიდესი საიდუმლო

მაინც რამ გამოიწვია ასეთი წარმოუდგენელი წარღვნა? ყველა გადმოცემა თუ ლეგენდა ამტკიცებს, რომ წარღვნამდე, თურმე, არ ყოფილა... მთვარე.

მეცნიერთა ვარაუდით, შესაძლო იყო ეს დიდი კატასტროფა მთვარის „გამოჩენას“ გამოეწვია. იგი ქრისტეს დაბადებამდე სამი ათას სამასი წლის წინ უნდა მომხდარიყო.

ასტრონომებმა დღემდე არ იციან მსგავსი მაგალითი, რომ ისეთ მსუბუქ პლანეტას, როგორც დედამიწაა, მთვარესავით მძიმე თანამგზავრი ჰყავდეს. სინამდვილეში მთვარე და დედამიწა თანამგზავრი და პლანეტა კი არ არის, ორივე პლანეტაა. კოსმოლოგიური (მეცნიერება კოსმოსის შესახებ) თვალსაზრისით, ორმავე პლანეტის ბუნებრივი წარმოქმნა შეუძლებელია. აქედან გამომდინარე,

გაო
დოლობერიძე

მთვარე დედამიწის „და“ კი არა, ასე რომ ვთქვათ, „ქმარია“, კოსმოსის ბნელი სიღრმეებიდან ოდესღაც წვეული.

მეცნიერთა ერთი ჯგუფის აზრით, მთვარე მარსსა და ოუპიტერს შორის არსებული და ოდესღაც დაღუპული პლანეტა ფაეტონის ბირთვი, ანუ გული უნდა იყოს. იგი დაახლოებით 5300 წლის წინ კატასტროფული სიჩქარით შემოიჭრა დედამიწის სივრცეში და... გამოიწვია წარღვნა.

უდიდესი ნივინი

„თქვა უფალმა: მიწის პირისაგან აღვევი ადამიანს, რომელიც შეეკმენი, ადამიანიდან დაწყებული პირუტყვამდე, ქვეწარმავლამდე, ცის ფრინველამდე...“

შენ, ალბათ, ხვდები, ჩემო პატარავ, საუბარი ჩვენს მიერ ზემოთ ნახსენებ წარღვნასა და წარღვნა-გამოვლილ გმირს – ნოეს რომ ეხება. მიუღი ეს ისტორია კი „ბიბლიაშია“ აღწერილი.

რა არის „ბიბლია?“

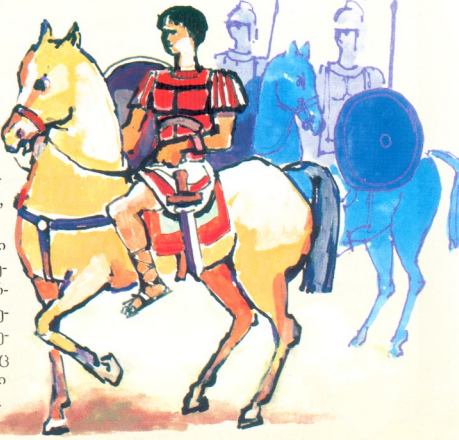
ეს არის ღვთაებრივი წიგნი, კრებული სიბრძნისა და მორალისა, ადამიანის მაღალი აზროვნებისა, შედეგური მისი გონებისა. იგი შედგება ორი ნაწილისაგან ძველი და ახალი აღთქმისაგან. იწყება დაბადებით, ანუ სამყაროსი და ყოველი სიცოცხლის შექმნით და მთავრდება იოანე ღმრთისმეტყველის გამოცხადებით (აპოკალიფსისით), ანუ ქვეყნიერებისა და სიცოცხლის შესაძლო დასასრულის საზარელი ხილვებით. მაგრამ ეს არ მოხდება, თუ შენ და შენი თაობა, ყველა დროსა და ეპოქის თაობა, იცხოვრებს იმ სიბრძნითა და რწმენით, რომელიც ამ ღვთაებრივ წიგნშია გადმოცემული.

კეთილი იყოს შენი პირველი გაცნობა მასთან.

უდიდესი მხედართმთავარი

იტალიაში ძვ.წ. 100 წლის 12 ივლისს დაიბადა სახელმწიფო მოღვაწე გაიუს ოულიუს კეისარი (ცეზარი). მან დაიპყრო მთელი ევროპა, გადალახა ლამანში, დალაშქრა დიდი ბრიტანეთი, მერე მიუბრუნდა აფრიკას და შევიდა ეგვიპტეში, სადაც შეუყვარდა ეგვიპტის დედოფალი კლეოპატრა. დედოფლის წაქეზებით მან ხუთ დღეში დაამარცხა პონტოს მეფე ფარნაკი. რომს კი ასე აცნობა: „მიველ, ვნახე, დავამარცხე“

მსოფლიოს ერთ-ერთი უდიდესი მხედართმთავარი და

ძვ.წ. 44 წელს შეთქმულებმა, რომელთა შორის მისი ერთგული მომხრეები კასიუსი და ბრუტუსიც იყვნენ, იმპერატორი მოკლეს.

კეისრის მიღწევები იმდენად დიდი და ისტორიული იყო, რომ მისი სახელი კეისარი (ცეზარი) რომელ იმპერატორთა ტიტულადაც კი იქცა. მისი სახელიდან წარმოიშვა გერმანული „კაიზერი“ და აქედანვე მოდის რუსული სიტყვა „Царь“. კეისრის სახელითანა დაკავშირებული, აგრეთვე, ოულიუსის კალენდარი, რომლითაც ესარგებლობთ დღესაც. ძვ.წ. 46 წელს კეისარმა თავისი რეფორმებით ცვილილები შეიტანა ძველ კალენდრებშიც. ოულიუსის კალენდრით, ახალი წელი, 1 მარტის ნაცვლად 1 იანვრით იწყება.

ბ ა ლ ე ნ ე
ქ ა ლ ე ნ ე
ხ ი ვ ა ძ ე

ჯემალ ჯინჯინაძე
რომანოზ დანელია

სახალისო მათემატიკა

სოსო და ირაკლი ტყეში პეპლების ქერამ გაიტაცა. უცებ შუაგულ ტყეში მინდორზე აღმოჩნდნენ. სოსომ თვალი მიმოავლო გარემოს და შეამჩნია, რომ მინდვრიდან სამი ბილიკი იღებდა სათავეს. ისინი ირაკლიმაც დაინახა. იგი პირველად არ იყო ტყეში და ამ ბილიკებს კარგად იცნობდა. ერთი ბილიკი ძველი საყდრის ნანგრევებისკენ მიდიოდა, მეორე — წყლის წისქვილისკენ, მესამე კი — სოფლისაკენ

სოსომ სიხარულით გაიღიმა. სოსო ირაკლის პასუხმა გაახარა, მაგრამ ირაკლის პასუხი ხომ სოსოსკითხვას მოჰყვა? სოსოს რომ ეკითხა, წისქვილში როგორ წავიდეთო, მაშინ ირაკლი მეორე ბილიკზე მიუთითებდა. იყო მესამე ბილიკიც, რომლის არჩევის შემთხვევაში კითხვაც სხვა იქნებოდა და პასუხიც.

გვჯერა, ყურადღებით გვისმენდი და შეამჩნიე, რომ სოსომ კითხვა გარკვეული პირობის შექმნის შემდეგ დასვა. პირობა ის იყო, რომ ბიჭები შუაგულ ტყეში მინდორზე იყვნენ, შორიახლო კი სოფელიც ჩანდა. ხედავ, რა საინტერესოა? კითხვა რომ დავსვათ, ამისათვის რაღაც უნდა ვიცოდეთ, რაღაცას უნდა ვეძებდეთ.

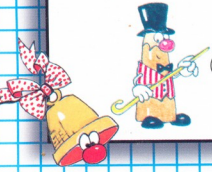
მოდი, ისევ სოსოსა და ირაკლის დავუბრუნდეთ.

იმ დღეს სოსომ მ პეპელა დაიჭირა. ირაკლი უფრო ყოჩაღი აღმოჩნდა და მან მ პეპლით მეტის დაჭერა შეძლო. მიგიხვდით, პატარა მკითხველო, შენ გინდა გაიგო, რამდენი პეპელა დაიჭირა ირაკლიმ. ეს უკვე კითხვაა. შენ კითხვა გარკვეული პირობის საფუძველზე დაგებადა. პირობა ის იყო, რომ სოსომ მ პეპელა დაიჭირა და ირაკლიმ — მ-ით მეტი, ვიდრე სოსომ.

პირობა და კითხვა ერთად ამოცანაა.

ე.ი. ამოცანა პირობისა და კითხვისაგან შედგება. პირობა შეიცავს იმას, რაც ვიცით, კითხვა კი იმას, რასაც ვეძებთ. პირობა გვიჩვენებს იმას, რაც ვიცით, ამოცანა კი იმას, რაც უნდა ვიპოვოთ.

დავალება: აბა, გაარჩიე, რომელია პირობა და რომელია კითხვა შემდეგ ამოცანებში:

1. მანანამ 2 ამოცანა ამოხსნა, ნატომ კი — 3. რამდენი ამოცანა ამოუხსნია ორივეს ერთად?
2. ნათელა 4 ქონის ყვავილს რწყავს ყოველ დღით, ნანა კი — 1-ით ნაკლებს. რამდენ ქონის ყვავილს უვლის ნანა?

მ ა მ ც ა ნ ე ბ ა

ამოცანაში პირობა სწორად უნდა იყოს შერჩეული და კითხვაც ასევე სწორად დაისვას. სხვაგვარად ამოცანას ვერ შევადგენთ.

მოვიყვანოთ ერთი მაგალითი: გიორგი 3 წლისაა, ჯემიკო -2-ის. რა პქვეია მათს ბაბუას, თუ ისინი ძმები არიან? ვინც გიორგისა და ჯემიკოს იცნობს, მიხვდება, რომ მათი ბაბუა ჯემალ ჯინჯიხაძეა, მაგრამ სხვები განა მიხვდებიან? აქ კითხვა არასწორად არის დასმული. შეეცადე, იქნებ შენ დასვა სწორად!

ახლა მეორე მაგალითიც განვიხილოთ:

ხის ტოტზე 5 შაში იჯდა. მონადირემ თოფი ესროლა და 3 შაში მოკლა. რამდენი შაში დარჩა ტოტზე?

აქ კითხვა სწორად არის დასმული, მაგრამ ამოცანა მაინც არ ამოიხსნება ისე, როგორც მისი მსგავსი ამოცანები. ეს ამოცანა თავისი შინაარსით განსაკუთრებულია. იგი მოითხოვს იმის მიხვედრას, რომ დარჩენილ შაშებს შეეშინდებოდათ, გაფრინდებოდნენ და ტოტზე არც ერთი მათგანი არ დარჩებოდა.

პირობა და კითხვა ამოცანის ძირითადი ნაწილებია. მის ნაწილებად ითვლება ამოხსნაც და პასუხიც. ე.ი. ამოცანა ოთხი ნაწილისაგან შედგება, ეს ნაწილებია: პირობა, კითხვა, ამოხსნა და პასუხი.

ამოცანების შესახებ ბევრი გვაქვს სალაპარაკო, მაგრამ ეს შემდეგი შეხვედრებისათვის გადავდოთ. შენ გელის ბევრი საინტერესო მოგზაურობა ამოცანათა ჯადოსნურ სამყაროში.

მსატბარი თაა მიქაია

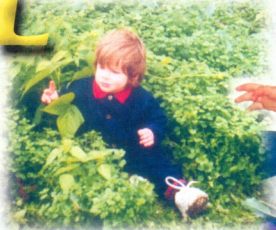
ელენე ვიგაური

TOP MODEL

მოხსრეს: ნაწილე, ასე ადვილად, როგორ ავიხსნათ ახლა, ამ დღის? თუ გულისხმობს იხსნავლით ანბანს, მოვიხსნობს საოცარ ამბავს.

აბა, დედია, დილაო, დელო!
ბიბინებს კორდი, ველი და მდელო.
ნეტა ვიცოდე, გავიგებ როდის,
ეს სიღამაზე ხაიდან მოდის?

ვინ ვინაა ქულას დააგროვებს

ამ თამაშში მონაწილეობის მიღება ყველას შეუძლია. მოიმარჯვეთ ფანქრები და კარგად დააკვირდით ნახატებს. მერე თვალები დახუჭეთ და ასე „ბრმადა“ შეეცადეთ ფანქრის წვერი რომელიმე ნახატის შუაგულს მოახვედროთ. (არ გამოიყვიტოთ პატიოსნად თუ არ მოიქცევით, თამაშში უინტერესო გახდება); 10 ცდაზე ვინც მეტ ქულას დააგროვებს, მოგებულად იც იქნება.

მხატვარი
6060 ჩაკვატაძე

დილა

ქსანური სათამაშოების ძლავია "სანჩო"
 გილოცავთ შობა-ახალ წელს და გებატაუებათ
 ჯადოსნურ სამეარში

სანჩო
 SANCHO

Nancy

Famosa

X-MEN

SPIDER-MAN

SANCHO
 სანჩო

მისამართი:
 მელიქიშვილის ქ. №6
 ფილარმონიის მოპირდაპირე მხარეს.

MAX THUNDER

გილოცავთ დაძვევ ახალ წელს!

საქართველოს
საგარეო ურთიერთობების
სამსახური

ქვირჯანსო გავუხვამო!

ვიდეოსტუდია „ალემპარი“ გთავაზობთ მულტიპლიკაციურ ფილმებს ქართულ ენაზე, ლიცენზირებულ კასეტებზე, ასევე ფილმებს ორიგინალის ენაზე (ინგლისურად, გერმანულად, ფრანგულად და ა.შ.).

ღამაგაბითრი ინფორმაციისთვის ლარეკამით: 93-56-15.

„დილის“ გამოწერა შეგიძლიათ ჩვენს რედაქციაში და ნებისმიერ საფოსტო განყოფილებაში. ჩვენი ჟურნალი გამოდის ორ თვეში ერთხელ. ფასი 2 ლარი, 6 თვით - 6 ლარი, 1 წლით- 12 ლარი.

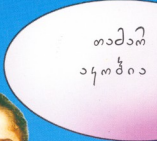
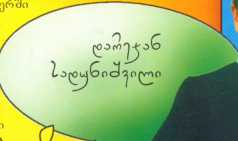
გვი მაზმიშვილის ფსიქოთერაპიული სეანსები თქვენთვის და თქვენი შვილებისთვის სეანსები: სამშაბათს, ხუთშაბათს და შაბათს 11 სთ-დან 13 სთ-მდე. მიღება 14 სთ-დან. სეანსები: ორშაბათს, ოთხშაბათს და პარასკევს 15 სთ-დან 17 სთ-მდე. მიღება 18 სთ-დან მისამართი: დიღმის მასივი, V კვარტალი, მე-19 კორპ. II საღარაზო, მე-2 სართ. ბინა 21 ტელ: 30-06-17; 51-59-50; 52-23-30;

ყურადღება-მოგება

„დილის“ ამ ნომერში თამაშდება საიღუმელო ლატარამა,

რომელიც მომავალ ნომერში გამოქვეყნდება. ასე რომ, გაუწიოთ ხილით თქვენს კუთვნილ ჟურნალს, შეიძლება 100 იბილიან მკითხველს შორის შენც აღმოჩნდე.

თქვენთვის განკუთვნილი პრიზები დააწესა მალაზია „სანრომ“ და ვიდეოსტუდია „ალემპარმა“.

მთავარი რედაქტორი ღმრწმ წიგნიშვილი
 ხარედაქციო საბჭო: ლეონი ბაბუხიანი, თეა შიპაია, გიორგი რეინიშვილი, ნანი კაკაჩია, ვაგდა კვაჭანტორაძე,
 თამარ ნინიკაშვილი, შოროპიძე ქალაქანი
 ყდაზე ნახატია: თეა შიპაიანი
 მისამართი: თბილისი, კოსტავას №14, ტელა: 93 10 32, 93 41 30 ვამოიდას 1904 წლიდან
 შასი: 2 ლარი და 50 თეთრი ხელმოწერათთვის 2 ლარი
 დაბეჭდა შ.პ.ს. „ბილიგრაფ-სერვისი“ - ბუშკინის № 6, ტელა: 999 274, 99 79 23